

ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001

וש"ר 21-04-5050 פלוני נ' מדינת ישראל

לפני יו"ר ועדה, כבוד השופטת זהר דולב להמן

חברת ועדה - גב' מימי גילוף, חינוך

חברת ועדה - גב' בת שבע זידמן, עו"ס

מזכיר ועדה - מר דרור פרידמן

נציג שב"ס - מר יוסף יעקב גרוס

פלוני

המבקש

ע"י ב"כ עו"ד אשרף אבו סיאם

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

ע"י ב"כ עו"ד אנה שנייד

החלטה

- 1 בהתאם להוראות סעיף 9 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א-2001 (להלן: החוק), שקלה הוועדה
- 2 הסיכון הצפוי משחרורו של האסיר לשלום הציבור ולביטחון המדינה, סיכויי שיקומו של האסיר
- 3 והתנהגותו בכלא. לשם כך הביאה הוועדה בחשבון, בין השאר, נתונים אלה:
1. האסיר מרצה מאסר ראשון למשך 28 חודשים בגין עבירות ייצור חפץ מבעיר, קשירת קשר לחבלה
- 5 בכוונה מחמירה וקשירת קשר לגרימת מוות בכוונה. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן בו
- 6 הודה והורשע ולגזר הדין, בשנת 2016 ייצר האסיר בקבוקי תבערה. את אחד מהם הוא זרק כדי
- 7 לבצע ניסוי ועקב אחר משך זמן הבעירה, שנמשך כ-4 דקות ואת הבקבוק השני העביר לאחר בשם
- 8 חוסאם. חוסאם זרק את בקבוק התבערה בשכונת אלגינאת וגם בקבוק זה בער במשך מספר
- 9 דקות. בחלוף כשנתיים, לאחר ה-13.12.18 קשר הנאשם קשר עם אחר, לאחר מותם של מבצעי
- 10 הפיגועים ב-7.10.18 בברקן וב-10.12.18 בעופרה - פיגועים בהם נרצחו מספר אזרחים, כולל תינוק
- 11 ונפצעו רבים נוספים - לבצע פיגוע דקירה. האסיר תכנן את פיגוע הדקירה במעבר בית אל נגד
- 12 חיילי כוחות הביטחון יחד עם חוסאם. האסיר ושותפו תכננו לשים על הסכינים חומר רעיל כדי
- 13 שהפיגוע תהיה קשה יותר ותפצע יותר. בחלוף כשנה וחצי לאחר מכן, בפברואר 2020, הציע
- 14 חוסאם לאסיר לרכוש נשק על מנת להשתתף בפיגוע. השניים חשבו ותכננו מספר מתווים שונים,
- 15 אשר כללו פיגוע ירי במסעדה בסמוך להתיישבות פסגות בעת שנמצאים בה אנשים, פיגוע ירי
- 16 בתחנות אוטובוס בכביש 90 בהם עומדים חיילי צה"ל ומתיישבים יהודים והשניים אף תכננו
- 17 להיות רעולי פנים בעת ביצוע הפיגועים ולבצען במזג אוויר חורפי על מנת להקשות על זיהויים.
- 18 האסיר עשה שימוש ברכב של אביו בעת שביצע סיורים עם חוסאם על מנת לאתר את הנקודה

ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001

וש"ר 21-04-5050 פלוני נ' מדינת ישראל

- 1 ממנה ברצונם לבצע פיגוע ירי לעבר אוטובוס של אגד ובו חיילים ישראלים או ירי לעבר רכבים
2 של מתיישבים. האסיר אף הציע כי אם הפיגוע יהיה מוצלח, הם יקנו נשק נוסף על מנת לבצע
3 פיגוע נוסף. האסיר גם הציע לפנות לאחר כדי לקבל סיוע ברכישת הנשק. התכנית הרצחנית לא
4 יצאה לפועל לא משום חרטה כלשהי של האסיר או שותפו, אלא אף משום שלא עלה בידם לגייס
5 את סכום הכסף הדרוש למימוש תכניתיהם הרצחניות. מדובר בעבירות חמורות המלמדות על
6 אידיאולוגיה ברורה ורצחנית.
- 7 2. התנהגות האסיר בכלא לא תקינה. לחובת האסיר עבירת משמעת מ-13.9.20, שכללה פגיעה בסדר
8 הטוב ובמשמעת של מתקן הכליאה ובגינה נדון לקנס. בנוסף, לחובת האסיר אירוע מיום 2.5.21
9 הכולל הסתגרות בתאים. אף אם היינו נכונות לקבל את טענת ב"כ האסיר שאין מקום לתת משקל
10 רב למעשים אלו, ולקבוע כי התנהגות האסיר תקינה - על פי הפסיקה, התנהגות תקינה בכלא
11 מהווה שיקול לגיטימי, אך לא מכריע [ראו והשוו עת"א 51625-12-18 מדינת ישראל נ' מנצור
12 (31.12.18) (להלן: ענין מנצור)] ולא די בהתנהגות ללא דופי כדי ללמד על זניחת הקו האידיאולוגי
13 [ראו והשוו עת"א 41888-11-18 מדינת ישראל נ' צופי ואח' (27.11.18) (להלן: ענין צופי)].
- 14 3. חוות דעת שב"כ בעניינו של האסיר מתייחסת לחומרת מעשיו ונרשם כי שב"כ מתנגד לשחרור
15 המוקדם, על אף שאין מידע מתקופת מאסרו. מקובלת עלינו טענת ב"כ האסיר, כי חו"ד שב"כ
16 היא כללית ולא מתייחסת באופן קונקרטי לאסיר ולמסוכנות הנשקפת ממנו - אולם נקבע
17 בפסיקה כי על הועדה לתת משקל לחוות דעת שב"כ גם כשמדובר בחוות דעת כללית, שנרשמה
18 מתוך תפיסה של מסוכנות פוטנציאלית ומבלי להתייחס לטעמים פרטניים רלבנטיים לאסיר
19 שבפנינו. מדובר בחוות דעת המבוססת על שיקולים מקצועיים והערכת הסיכונים לביטחון
20 המדינה והציבור, ועל כך יש להעניק לה משקל, אף אם לא מכריע [ראו והשוו ענין צופי ו-ענין
21 מנצור].
- 22 4. האסיר היה קטין בעת ביצוע שתיים מ-3 העבירות, כאשר גם בעת ביצוע העבירה האחרונה היה
23 צעיר כבן 18 וחצי. צודק ב"כ המבקש כי יש לתת לעובדה זו משקל, אולם על פי ההלכה הפסוקה,
24 גם כשמדובר בצעיר שזה לו מאסרו הראשון, בגין עבירה שביצע בהיותו קטין - חומרת העבירה
25 מהווה ראיה לכאורה לסיכון שיש בשחרורו [ראו והשוו רע"ב 4612/16 פלוני נ' ועדת השחרורים
26 (25.07.16), ענין צופי ו-ענין מנצור].
- 27 5. כאן המקום להזכיר בנושא חומרת העבירה, כי אף כשמדובר בייצור בקבוקי תבערה נקודת
28 המוצא היא שנשקפת מסוכנות [ראו והשוו ענין מנצור]. אולם בענייננו, החומרה העיקרית היא
29 בעבירות שלא התממשו. לא למותר לחזור ולציין כי העבירות לא התממשו לא משום חרטה של
30 האסיר אלא בשל אילוצים שלא היו תלויים בו. זאת ועוד, ככל שהאסיר התבגר כך אופי העבירות

ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001

וש"ר 21-04-5050 פלוני נ' מדינת ישראל

נעשה מסוכן יותר, תחילה ייצור בקבוקי תבערה, בהמשך קשירת קשר לחבלה בכוונה מחמירה, בכוונה לבצע פיגוע דקירה עם סכינים מרוחות בחומר רעיל ולבסוף פיגועי ירי. על כך עמד גם בית המשפט הצבאי, עת קבע כי התכניות "טומנות בחובן מסוכנות של ממש... עשוי היה להיגרם נזק של ממש... ראויים מעשים אלה לענישה הולמת".

6. כידוע, על פי ההלכה, כשמדובר באסירים ביטחוניים, המבצעים עבירות על רקע אידיאולוגי - הנטל על האסיר להוכיח שהוא זנח קו אידיאולוגי זה, שכן שחרור מוקדם הוא לא זכות קנויה. בעניין זה אין לנו אלא להפנות לקביעות בית המשפט המחוזי בעת"א 30452-01-21 מדינת ישראל נ' דארי (20.1.21) (להלן: עניין דארי) -

"כשמדובר בעבירות שהמניע להן הוא אידיאולוגי, הרי שכל עוד הנסיבות שנגדן כונו המעשים שהונעו מהמניע האידיאולוגי מתקיימות, הסכנה להישנות מעשים דומים על אותו רקע שרירה וקיימת. במצב דברים זה, אסיר שביצע עבירה ממניע אידיאולוגי צריך לשכנע את הועדה שהוא זנח את התפיסה שהביאה אותו לביצוע המעשים.

המציאות בנוגע לסכסוך הישראלי פלסטיני ..., לא השתנתה, והמתח הנובע מכך בעינו עומד. המשיב ... צפוי לשוב לאזור מגוריו לאחר שחרורו מהמאסר. לאותה סביבה, לאותם חברים, ולאותם תנאים שבמסגרתם הוא ביצע את העבירות נגד כוחות הביטחון הישראליים. הדאגה שמא הוא ישוב ויבצע עבירות דומות כחלק מההתנגדות לשלטון הישראלי ולכוחות הביטחון, אינה דאגת שווא".

7. מפי האסיר שמענו כי תקופת שהותו בכלא הייתה מכוננת עבורו. האסיר ציין כי בכוונתו להשלים את לימודיו, לחזור לחיק משפחתו ולהקפיד על עמידה בלוח זמנים, מחויבות וכללים. לדברי האסיר עשה טעויות בהיותו קטין ובכלא הבין היטב את הטעויות שעשה. אף אם ניתן לראות בדברים מינוריים אלו חרטה על המעשים שביצע והתחייבות שלא יחזור על מעשיו - כפי שנקבע ב-עניין דארי "ההלכה קובעת כי לשם הוכחת שינוי אין די בהצהרות מילוליות של הנוגע בדבר, אלא יש להציג תמונה משכנעת ונתמכת במעשים של ממש לאורך זמן". עוד נפסק, כי "אין די באמירה בודדת שנעשית בפני ועדת השחרורים שכנותה ומניעה אינם ברורים וידועים" כדי ללמד שהאסיר עבר שינוי אידיאולוגי ותפיסת עולמו לא מגלה עוינות או מסוכנות כלפי ביטחון המדינה [ראו והשוו עניין צופי ו-עניין מנצור].

לכך יש להוסיף העובדה שהאסיר לא שילם הקנס שהושת עליו וגם בכך יש כדי ללמד על העדר חרטה כנה ואמיתית.

**ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות
לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001**

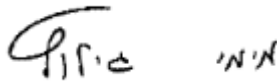
וש"ר 21-04-5050 פלוני נ' מדינת ישראל

אשר על כן, לא הובאה בפנינו ראייה כלשהי המלמדת על זניחת הקו האידיאולוגי.

עולה מן המקובץ, כי האסיר לא עמד בנטל המוטל עליו לשכנע את ועדת השחרורים, בהתאם לסעיף 3 לחוק, כי הוא ראוי לשחרור וכי שחרורו לא מסכן את שלום הציבור ומשכך האסיר לא ישוחרר בשחרור מוקדם.

בהתאם לעמדת האסיר ובא כוחו ובהינתן כי חלק מהעבירות בוצעו בהיותו קטין - הועדה אוסרת פרסום שם האסיר בהחלטה.

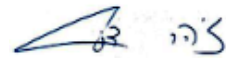
ניתנה והודעה היום, כ"ג בטבת התשפ"ב, 27 בדצמבר 2021, במעמד הנוכחים.

גב' מימי גילוי,
חברת וועדה

גב' בת שבע זידמן,
חברת וועדה

זהר דולב להמן,
שופטת

יוסף יעקב גרוס,
נציג שב"ס